భ్రమణం

కొలెప్పు శివశేఖర్

కళ్ళ ముందు జరిగిపోతున్న యిన్ని ఘోరాల్ని నాలో దాచుకోలేను. అలా అని పదిమందికీ చెప్పనూలేను.

చెబితే...?

అలివేలు అందరి లోనూ నవ్వుల పాలవుతుంది.

ఆమె కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళను నేచూడలేను. చూసి వోదార్చలేను. వోదార్చే వోర్పు నాలో లేదు.

అందుకే బాధపడ్తున్నా, బాధపడ్తూ ఆమె కథ రాస్తున్నాను.

ప్రసవ వేదన పడి బిడ్డను కన్నతల్లి ఆ బిడ్డను చూసి ఆనందపడుతుంది కథ రాయక ముందు రచయితపడే ఆవేదన కూడా అటువంటిదే. రాసిన కథనుచూసి ఆనంద పడడం కూడా అంతే సహజం.

అయితే, ఈ కథ రాసి నేను ఆనంద పడనా? ఆవేదన చెందనా? ఏమో అది నాకే తెలీడం లేదు.

ఆ గ్రామం మావూరు అని గర్వంగా చెప్పలేను.

ఎందుకంటే ఆవూరు వూరులా కాక పల్లకాడులా వుంటుంది.

నా చిన్నతనంలో ఎలా వుందో యిప్పుడూ అలాగే వుంది, గత యిర్వై ఏళ్లగా ఏ మాత్రమూ అభివృద్ధి లేని మారుమూల గ్రామం మాది.

పంచాయితీ ఆఫీసు అని చెప్పబడేందుకు వూరి మధ్యలో చిన్న బిల్డింగ్ వుంది. అందులో పగలు పరిపాలకులు చేరి ఏవేవో కబుర్లాడుకుంటారు, లేక ‌‌పోతే పేకాడు కుంటారు. రాత్రులందు పంచాయితి ఆఫీసు పరిపాలకులకు పావన మందిరమై పోతుంది, లేక తాగుబోతుల నిలయమై పోతుంది.

పంచాయితీఆఫీసుకి ఎదురుగావున్నదే బడి. నా చిన్నప్పుడు ఆ బడికి ఓ పూరి పాక వుండేది. ఇప్పుడు పైకప్పులేని మొండిగోడలు మిగిలాయి

ఏడాదికి సగం రోజులు బడి జరగదు. జరిగిన సగం రోజుల్లో మాష్టర్లున్నా పిల్లలు రారు. మాష్టార్లు రాని రోజుల్లో ఆ బడిలో గోళీకాయలు ఆడు

కుంటూవుంటారు. లేక తన్నుకుంటూ, తిట్టుకుంటూ వుంటారు.

ప్రజలను తీర్చిదిద్ది, పాలించే పంచాయితీ- పిల్లల భవిష్యత్తుకు పునాదులు వేసే బడి యింత గొప్పగా వున్న మా వూరు గొప్పతనం ఎలాంటిదో గ్రహించగలరు.

ఆ బడిలోనే నేను చదివాను.

ఆ బడిలోనే అలివేలూ చదివింది.

ఆ బడిలోనే శకుంతల టీచరుండేవారు.

శకుంతలగారి కూతురు అలివేలు.

టీచరంటే నాకెంతో గౌరవం అలివేలంటే నాకేంతో యిష్టం.

రోజూ సాయంత్రం మాష్టారింటికి ప్రైవేటుకి వేళ్ళేవాణ్ని చాలా రాత్రి వరకూ, అక్కడే వుండిపోయేవాడ్ని. ఒకోసారి అక్కడే నిద్రపోయే వాడ్ని.

ఆ వయసులో శకుంతలగారి వ్యక్తిగత విషయాలు నాకంతగా తెలీవు.ఎవరెవరో ఏవేవో చెబుతున్నా అంతగా అవగాహనమయ్యేవి కావు.

నాకు తెలిసుండగా ఆమె ఏనాడూ బొట్టు పెట్టుకోలేదు.

ఈ వూరు రాకముందే ఆమె భర్త చనిపోయాడట. అతికష్టం మీద మావూరి బడిలో పంతులమ్మగా వుద్యోగం సంపాదించగలిగేరట.

ఆమెకా వుద్యోగం రావడానికి ముఖ్యకారకుడు ప్రెసిడెంట్ ముకుందరావు.

స్వాతంత్ర్యం వచ్చిన దగ్గ చీ ఈనాటి వరకూ మావూరికి ప్రెసిండెంటు ముకుందరావే.

అసలు స్వాతంత్ర్యం ఎప్పుడొచ్చిందో,ఎందుకొచ్చిందో,దేనికొచ్చిందో యిప్పటికీ మావూర్లో చాలా మందికి తెలీదు.

ఏ మగదిక్కూ లేని ఆమె, అలివేలుని చంకనెత్తుకొని మావూరు వచ్చిందట.

మగదిక్కులేని ఆడదానిని అర్థమైన ప్రతివాడూ ఆదుకోడానికి సిద్ధమైపోతూ వుంటారు.

శకుంతల గారికీ, ముకుందరావుకీ సంబంధం వుంది. వుందని వూళ్ళో వాళ్ళందరికీ తెలుసు. అందరితో పాటు నాకూ తెలియనిదేమీ కాదు. అందుకు ప్రత్యక్ష సాక్షిని కూడా నేనే.

చ్చాలాపొద్దుబోయేంత వరకూపాఠాలు చదువుతూ మాష్టారింట్లో వుండిపోయే వాడ్ని. నాతోపాటు అలివేలు కూడా చదువుతూ వుండేది.

మా ఎదురుగా ముకుందరావు యింట్లోకి వచ్చేసేవాడు. మాష్టార్ని చూసి ఓ చిరునవ్వొకటి నవ్వి, లోపలిగదిలోకి వెళ్ళిపోయేవాడు.

మాష్టారు నన్ను యింటికి వెళ్ళమనేవారు.

ముకుందరావు రాగానే నన్నెందుకు వెళ్ళమనేవారో నాకర్థమయ్యేది కాదు.

ఏడో తరగతి వరకూ నేనక్కడే చదువుకున్నాను. ఆపై బడిలో తరగతులు లేవు.

మానాన్న నన్ను పట్నం పంపించేశాడు.

అలివేలు చదువు మానేసింది.

అలివేలుకూడా నాతోపాటు పట్నం వచ్చి చదువుకుంటే ఎంతబావుణ్ణో అనుఅనుకున్నాను. ఈ విషయమై మాష్టారితో పోట్లాడేను కూడా-

ఆమె నవ్వుతూ "మా కంత ఆర్థిక స్థోమతలేదుబాబూ" అంది.

'ఆర్థిక స్థోమత' అంటే ఏమిటో ఆ రోజుల్లో నా కంతగా తెలీదు.

తరుచూ సెలవులకు యింటికి వస్తూ వుండేవాడ్ని. మాష్టార్ని కలుసుకుంటూ, అలివేలుతో మాట్లాడుతూ వుండేవాడ్ని.

చూస్తుండగానే సంవత్సరాలు గడిచిపోతున్నాయి.

నేను పెద్దవాడ్ని అవుతున్నాను. నా చుట్టూ పరిసరాల్ని, మనుషుల్ని-వాళ్ళ మనస్తత్వాల్నిగమనించగలుగుతున్నాను.

ఇంటర్మీడియట్ పరీక్షలు వ్రాసి, యింటికి వచ్చాను.

అలివేలును చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. లంగా, జాకెట్లలోవుండే అలివేలు, వోణీలు వేసుకొని కన్పించేసరికి వెంటనే గుర్తుపట్టలేకపోయాను.

ఆమెలో ఎన్నడూలేని అందాలు నాకు వింతగా గోచరించాయి. అలివేలుతో నేను మాట్లాడాలని చేసే ప్రయత్నాలతో ఆమె సిగ్గుపడుతూ నాతో సరిగా మాట్లాడకుండానే యింట్లోకి పరిగెత్తేది. యిది వరకంత చనువుగా నాతో మసిలేదికాదు.

నా మనసు నాకు తెలియకుండానే ఆమెకోసం తపించేది...నా కాళ్ళు నాకు తెలియకుండానే ఆమెకోసం పరిగెత్తేవి. నా కళ్ళు నాకు తెలియకుండానే ఆమెకోసం గాలించేవి.

ఏమిటీ వింత ప్రవృత్తి - ప్రకృతి యింత అందంగా కన్పిస్తుందేం- !

శకుంతల మాష్టారిమీద; వినకూడని మాటలు జనం అంటూవుంటే నేను బాధపడ్తూ వుండేవాడ్ని.

ఆమె 'చెడిపోయిన' ఆడదట - వాళ్ళంతా 'కుళ్ళి'పోయిన కులటట. ముకుందరావు తనపైఅధికార్లకు ఆమెను తార్చుతున్నాడట. చేసేది పంతులమ్మ వుద్యోగమైనా; ముకుందరావుకి మాత్రం ఉంపుడుగత్తె.

ఇంకా రకరకాల వ్యాఖ్యానాలువింటూ వుండేవాడ్ని-అలా అన్నవాళ్ళను చంపేయాలన్నంత కోపం వచ్చేది. బలవంతంగా కోపాన్ని దిగమింగుకునేవాడ్ని.

జనం అన్న మాటలన్నీ నిజం-నిజం కనుకే నేను ఏమీ చేయలేకపోతున్నాను.

శకుంతల మాష్టారు ఎందుకిలా దిగజారిపోయారు ? గౌరవంగా వుద్యోగం చేసుకొని బ్రతకొచ్చుగా- !

ఈ విషయమై నేను మాష్టార్ని ఒకసారి అడిగాను.

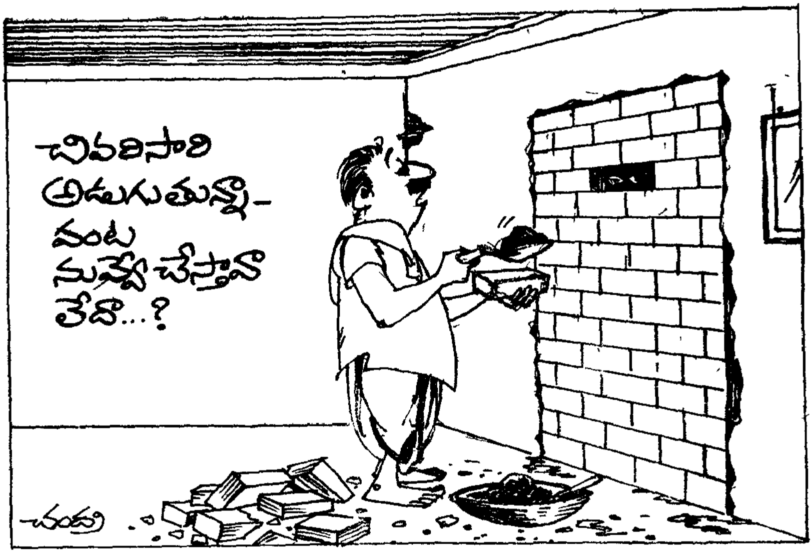

అప్పుడు నేను డిగ్రీ సెకండియర్ చదువుతున్నాను.

శకుంతల మాష్టారుకూడా వుద్యోగానికి రిజైన్‌చేసి యింట్లోనే వుంటున్నారు

ఆమె రాజీనామా చేయడానికి గలకారణం అనారోగ్యం.

మాష్టారు రిజైన్ చేశారని తెలిసి నేను చాలా బాధపడ్డాను నేను వెళ్ళే సరికి ఆమె మంచంలో పడుకొనున్నారు.

శుష్కించిపోయిన శరీరం-మంచానికతుక్కుపోయినట్లు... లోతుకుపోయిన కళ్ళు - లోకంలో విషాదాన్ని నింపుకొన్నట్లు...పాలిపోయిన వదనం - ఒకనాడు అందమైన ముఖారవిందమేనా ఆ రూపం?

నన్ను చూసి ఆమె లేని కూర్చుంటూ 'ఎప్పుడొచ్చావ్?' చిరునవ్వుతో అన్నారు.

"పొద్దుటే".

"బాగా చదువుతున్నావా?"

"ఆ(...మీరు ఇలా అయిపోవటం"

"తరిగే వయసు కదూ!"

"మీరు రిజైన్ చేశారని తెలిసింది"

"ఆరోగ్యం బాగోలేక"

"మరి మీకు ఆధారం"

ఆమె ఒక్కక్షణం మాట్లాడలేదు.

అనంతరం-

"నీకు తెలిసే అడుగుతున్నావా?"

నేను మౌనంగా వుండిపోయాను.

"ముకుందరావుగారు వున్నారుగా" ఆమె చిన్నగా అంది.

"వుండే-?"

"ఆయనే ఆధారం"

"మాష్టారూ మీరు ఏమీఅనుకోనంటే నేనో మాటడుగుతాను"

"అడుగు"

"ఇది నేను అడక్కూడదు ... కానీ నా చిన్నతనంనుంచే నన్ను వేధిస్తున్న ప్రశ్నలు...యీ వూరు జనం అనుకుంటున్న మాటల్నిబట్టి నేను అడగక తప్పడంలేదు"

ఒక్కనిమిషం మా మధ్య నిశ్శబ్దం!

"ముకుందరావుగారికి మీ రెందుకు లొంగిపోయారు?" ఎలా అడగాలోతెలీక అలా అడిగేశాను.

ఆమె చాలా సేపు మాట్లాడలేదు.

"చెప్పండి మాష్టారూ...గౌరవమైన వుద్యోగంచేస్తూ కూడా మీరు ముకుందరావుగారితో నీచంగా..."ఆగిపోయాను.

"ఆయనే లేకపోతే యీ వూరిజనం నన్ను బ్రతకనిచ్చేవారంటావా ?"

"అంటే ?"

"దిక్కూ మొక్కూ లేని ఆడదాన్ని యిరవయి ఏళ్ళ క్రితం యీ వూరు వచ్చాను... అంటే, అప్పట్లో వయసులో వున్న దాన్ని... నాభర్త చనిపోయే నాటికి ఏ ఆధారం లేనిదాన్ని... తెలిసున్న వాళ్ళ ద్వారా ముకుందరావుగార్ని ఆశ్రయించాను... నేను వుద్యోగమైతే చేయగలుగుతున్నానన్నమాటే గానీ... నన్నూ—నా వుద్యోగాన్ని ఎలా కాపాడుకోవాలి?... ప్రతీ వాడూ నన్నుచూసి వెకిలి నవ్వులు నవ్వుతూ నా వెనుకపడి అల్లరి చేస్తూ... అవకాశం దొరికితే నన్ను అనుభవించాలనుకునే మగ వాళ్ళు... ఒకనాడు ముకుందరావుగారు నన్ను లొంగదీసుకోవడానికి ప్రయత్నించారు... నేను ఒప్పుకోలేదు... ఆ తర్వాత ఆయన నా వుద్యోగం తీయించేస్తానని వార్నింగ్ యిచ్చారు... వుద్యోగం పోతే ఎలా బ్రతకాలి... ఈ పరిస్థితుల్లో నేనేం చేయాలి...?" ఆమె ఓ నిమిషం ఆగింది.

నేను వింటున్నాను.

"చివరికి ఆయనకు లొంగిపోక తప్పలేదు... ప్రసిడెంట్‌గారి వుంపుడు గత్తె అని తెలిసిన తర్వాత ఏ మగాడు నావేపు కన్నెత్తి చూసే ధైర్యం చేయలేకపోయాడు... లేనివాడి పెళ్ళానికి లేని విలువ వున్నవాడి వుంపుడు గత్తెకు విలువిచ్చే యీసమాజంలో నాలాంటి ఆడది యింత కంటే ఏం చేయగలదు—?"

నేను మాట్లాడలేక పోయాను.

"నేను యిలా దిగజారి పోవడం... యిలా చేయడం నాకోసం కాదు... నా సుఖం కోసం అంతకన్నా కాదు... అలివేలు కోసం... నాకూతురి భవిషత్తు కోసం... నేనిటూ సుఖపడకపోయినా అదన్నా భవిష్యత్తులో సుఖపడుతుందని నేను యిలా ముకుందరావు గారికి వుంపుడుగత్తెగా వుండిపోయాను".

ఆమెనింక ప్రశ్నించవలసిందంటూ ఏమీలేదు.

హృదయ భారంతో బయటకు వచ్చేశాను.

సెలవుల అనంతరం తిరిగి వెళ్ళిపోతుంటే అలివేలు నన్ను కలిసింది.

"వెళ్ళిపోతున్నావా" ఆమె అంది.

"ఆఁ... సెలవులయిపోయాయి"

"నీతో ఒకమాట చెప్పాలనుకుంటున్నాను"

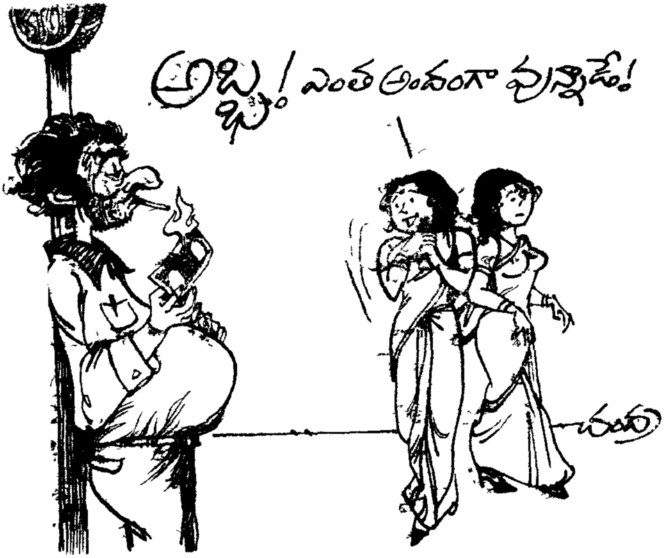

"ఏమిటది?"

"అదే... ఎలా చెప్పాలో... నాకు తెలీడం లేదు"

నేను నవ్వి "చెప్పు ఫర్వాలేదు" అన్నాను.

"నన్ను... నన్ను... పెళ్ళిచేసుకోగలవా?"

ఆమెనోట నేను వూహించని మాట అది. ఆశ్చర్యంతో చూశాను.

ఆమె తలవంచుకొని, కాలి బొటనవేలుతో నేలమీద రాస్తోంది.

"అలివేలూ. నువ్వు యిలా..."

"సిగ్గు విడిచి అడిగాను... సమాధానం చెప్పలేవా?"

"సమాధానం యిప్పుడే చెప్పాలా?"

"ఆఁ...యిప్పుడే చెప్పాలి"

"మరో ఏడాది ఆగలేవా అలివేలూ!"

"దేనికి, పెళ్ళికా లేక నీ సమాధానానికా?"

"రెండింటికీను."

"అంత సమయం లేదు"

"మరో ఏడాదికి నువు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ముందుకువచ్చినా అప్పుడు నేను అంగీకరించలేనేమో!"

ఆమె మాటలు నాకు అయోమయంగా వున్నాయి. "తొందరపడి నేను మాట యివ్వలేను... ఇచ్చినా నాకిప్పుడు విలువలేదు... నా చదువింకా పూర్తికాలేదు... చదువు పూర్తయితే ఏదో వుద్యోగం చూసుకొని నాకాళ్ళమీద నేను నిలబడాలి... ఆ తర్వాత నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడం నాకేమాత్రం అభ్యంతరం లేదు"

ఆమె వెంటనే మాట్లాడలేదు.

నేనామె మొహంకేసి చూస్తుండిపోయాను.

ఆమె కళ్ళలో గిర్రున తిరుగుతున్నా యి కన్నీళ్ళు.

ఎందుకామె యింతలా బాధపడ్తోంది ఎందుకని పెళ్లికంత తొందర పడుతోం దామె? ఎంత ఆలోచించినా ఆమె మాట ల్లో ఆంతర్యం నాకు అర్థమవడంలేదు.

ఆమెకి ఏటూ సమాధానం చెప్పలేక తిరిగి వచ్చేశాను.

తరచూ అలివేలు మాటలే గుర్తొస్తుం డేవి. మనసంతా బాధతో నిండిపోయేది. ఎన్నాళ్ళనుంచో నా మనసులో అలివేలు మీదున్న ఆరాధన... పెళ్ళంటూ చేసు కుంటే ఆమెనే చేసుకోవాలనే నానిర్ణయం నేను బయట పడకముందే ఆమె ఎందుకు తొందరపడి పోయింది?

మరో ఏడాది గిర్రున తిరిగింది.

ఫైనలియర్ ఎగ్జామ్స్ రాసి యింటికి వచ్చేశాను. శకుంతల మాస్టారి ఆరో గ్యం మరింత క్షీణించిందట. ఆమెను ఆమెను చూడాలని వారింటికి వెళ్ళాను.

మంచం లోంచి లేవలేని పరిస్థితి– ఆస్థితిలో మాస్టార్ని చూస్తోంటే నా కెందుకో ఏడుపొచ్చేసింది.

చాలా సేపు ఆమెతో మాట్లాడి వెను దిరిగి పోయాను. అంత సేపు నేనా యింట్లో వున్నా అలివేలు కనిపించ లేదు. ఆమె గురించి మాస్టార్ని అడగాలనుకున్నా, ధైర్యం చాల్లేదు.

ఆ మర్నాడు– అటు మర్నాడు కూడా అలివేలు కోసం చూశాను.

ఆమె కన్పించలేదు

ధైర్యం చేసి మాస్టార్ని అడిగేశాను. "అలివేలు వూళ్లోలేదాండి?"

"వుంది"

"మరి కన్పించదేం?"

"నీవొచ్చేంతవరకూ యింట్లో నే వుంది. ఇంతలో ఎక్కడికెళ్ళిందోమరి"

నాల్గోరోజు చెరువు గట్టున ఎదురైంది అలివేలు.

నన్ను చూసి తప్పించుకోవాలని చూసింది.

నేను దారికడ్డుగా నిలబడి పోయాను.

ఆమెలో ఎన్నో మార్పులు కనబడు తున్నాయ్. ఇదివరలో వోణీలు వేసు కున్న ఆమె యిప్పుడు చీరలు కడు తోంది. చీరలో ఆమె పెద్దదానిలా... హుందాగా... అందంగా వుంది.

"ఎందుకు నన్ను తప్పించుకొని తిరుగుతున్నావ్?" అడిగాను.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నామీద కోపమా అలివేలూ?"

"నాకెవరి మీదా కోపంలేదు."

"అలా అని సర్ది చెప్పకు"

"దయచేసి దారికి అడ్డు తొలుగు. నాదారి కడ్డురాకు ఇంకెప్పుడూ నాతో మాట్లాడకు. అలివేలు అనేది అసలు లేద నుకో" ఆమె నన్ను తప్పించుకొని వడి వడిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

విస్మయంగా నిలబడిపోయాను.

"ఏమిటీ అలివేలు ప్రవర్తన?"

ఆ తర్వాత అలివేలుతో చాలాసార్లు మాట్లాడడానికి ప్రయత్నించాను.

ఆమె పలికేది కాదు-కన్నెత్తిచూసేది కాదు- నేను చాలా బాధపడేవాడ్ని.

ఒకనాడు... నిద్రపట్టని రాత్రి... గుండెల్లో బాధ కొండంతలు కాగా... ఆ

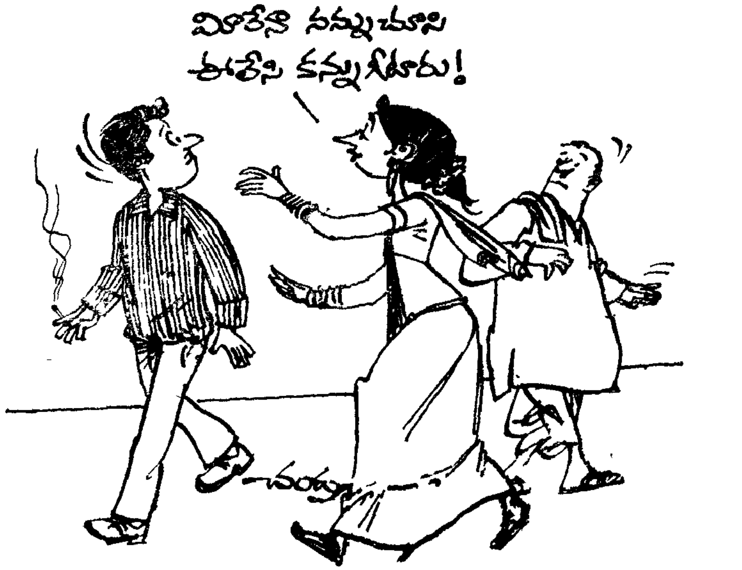

చల్లని వెన్నెల్లో... ప్రశాంతతకోసం వెళ్ళి ఏటి వొడ్డున కూర్చున్నాను.

చల్లని గాలి... రొదచేస్తున్న ప్రవాహం... తెల్లని వెన్నెల... పొదలలో పూసిన పూల పరిమళం... ఆ వాతావరణం ఎంతో హాయిగా వుంది.

సిగరెట్ వెలిగించాను.

నిముషాలు తరిగిపోతున్నాయ్.

మూడు సిగరెట్లు తగలబడిపోయాయ్.

ఎంత సమయం గడిచిపోయిందో నాకు తెలీదు.

నావెనుకగా పొదలమాటున చిన్నగా మాటలు విన్పిస్తుంటే అదిరిపడ్డాను.

పొదలలో అలికిడి...ఎవరోవున్నారు గొంతుని బట్టి ఆడ - మగ అనుకున్నాను... ఎవరై వుంటారు? ఈ అర్ధరాత్రిపూట... వూరి చివర ఏటిగట్టున, పొదల మాటుకి వచ్చే అవసరం ఏమొచ్చింది?

సిగరెట్ ఏట్లోకి విసిరేశాను. మెల్లిగా అటుకదిలి, పదిగజాల దూరం వెళ్ళాక ఎత్తుగా పెరిగిన పొదల మాటునవొత్తుగా వున్న గడ్డిమీద పెనవేసుకుపోతున్నాయి రెండు మానవాకారాలు.

నా నరనరాల్లో ప్రకంపనాలు...వేడి రక్తం వురుకుతోంది...అంత చల్లగాలిలోనూ నాకు చెమటలు పట్టేస్తున్నాయి.

ఎవరు వీళ్ళు-? పరికించిచూశాను.

నా గుండెలు పగిలిపోయాయ్.

వెన్నెల వెలుగులో నగ్నంగా అలివేలు...అదే స్థితిలో ముకుందరావు...

చూడలేకపోయాను. గిరిప్కన వెనుదిరిగాను.

భరించలేకపోతున్నాను-యీ బాధను మోయలేకపోతున్నాను. యీవాస్తవాన్ని విశ్వశించలేకపోతున్నాను.

ఇలా ఎందుకు జరిగింది?

అలివేలు యింత నీచానికి...ఛీ... తలుచుకుంటుంటే అసహ్యంగావుంది.

నాలో ఆవేశం - అలివేలును చంపేయాలన్నంత వుద్వేగం. నాలో నరకం-నరకయాతన అనుభవించాను.

రాత్రంతా నిద్రపట్టలేదు.

ఇంకా తెల్లవారకముందే ఇంట్లోంచి బయటకువచ్చి; వూరుమీదపడి పిచ్చి కుక్కలా తిరిగాను.

కళ్లు మండుతున్నాయ్ - గుండెలు మండుతున్నాయ్ - శరీరం యావత్తూ దహించుకుపోతోంది.

ఆ సాయంత్రానికి అలివేలుని వంటరిగా పట్టుకోగలిగాను.

"రాత్రి నీవెక్కడకు వెళ్ళావ్?"

ఆమె కళ్ళలో భయం.

"ఎక్కడి కెళ్ళావ్?"

"నీ కెందుకు?"

ఆమె చెంప పగిలిపోయింది.

కోపాన్ని కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోతున్నాను.

"ఎందుకొట్టావ్?" ఆమె తీక్షణంగా అడిగింది.

"కొట్టడంకాదు నరుకుతాను - చంపుతాను"

"పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడకు; అసలు నన్ను కొట్టే అధికారం నీ కెవరిచ్చారు?"

"అధికారంకాదు అవకాశం"

"ఏమిటది?"

"రాత్రి ఏటిగట్టున నిన్ను చూశాను"

ఆమె మొహం పాలిపోయింది.

'నీ పాపం నాకంటబడింది"

ఆమె కూలబడిపోయింది. మోకాళ్ళ మధ్య తలొంచుకొని వెక్కి-వెక్కి ఏడ్వ సాగింది.

* *

బాబి :- "మమ్మీ సప్తసముద్రాలు ఎక్కడున్నాయ్?" పరుగుపరుగున వచ్చి వంటింట్లో అమ్మని అడిగాడు

తల్లి ;- (చిరాగ్గా) వెధవ-అన్నీ పారేసుకోవడం, వెతుక్కోవడం, ఎక్కడుండే వస్తువు అక్కడే వుంచాలనిచెప్తే విన్నావూ? ఇప్పుడు వెతుక్కోనిచావు, నాకు తెలిదు"

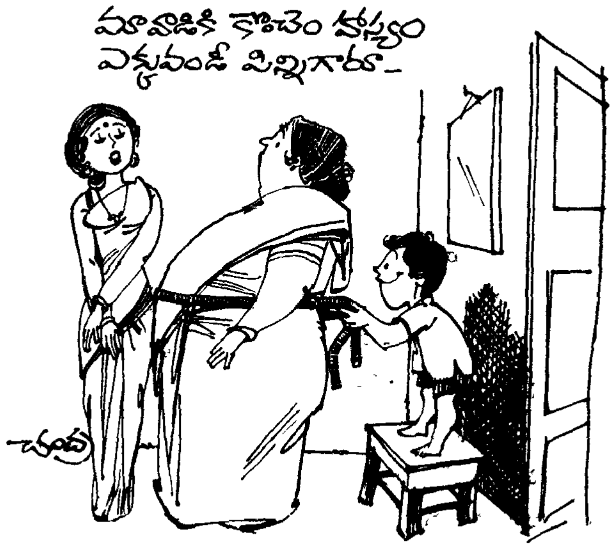

నా గుండె కరగలేదు. "ఎందుకేడుస్తున్నావ్ ? నేను చూశాననా-ఛీ. ఆనాడు నీవు పెళ్ళికి ఎందుకంత తొందరపడ్డావో నా కిప్పుడుఅర్థమైంది. కామం వొళ్ళంతా కాగి-కళ్ళుపొరలుకమ్మి - నీకోర్కెలు చల్లారడంకోసం నీ వింతగా దిగజారి పోతావనుకోలేదు..."

ఆమె ఏడుస్తూనే వుంది.

నాకు అసహ్యం అనిపించింది.

ఐదు నిమిషాలు తర్వాత ఆమె ఏడుపును దిగమింగుకుంటూ; "సన్నాస్థితిలో చూసి నీవు అపార్థం చేసుకోవడంలో తప్పులేదు. కానీ నేనెందుకిలా చేస్తున్నానో నీకు తెలిస్తే నీ విలా మాట్లాడి వుండవు."

"అంటే. నీవు చేస్తున్నది తప్పుకాదంటావా ?"

"తప్పేకావచ్చు. ఆనాడు నిన్ను పెళ్ళిచేకోమని అడిగింది నా కోర్కెలు తీర్చుకోడానిక్కాదు..."

"మరెందుకు ?"

"ముకుందరావు బారినుండి తప్పించుకోడానికి"

ఆమెవేపు అయోమయంగా చూశాను.

"అమ్మ రోగిష్టిదై మంచంలోపడ్డాక ముకుందరావు మా యింటివేపు రావడమే మానేశాడు. అతన్నుంచి ఎటువంటిసహాయం మాకుఅందడంలేదు. అమ్మ చాలా సార్లు ఆయన్నుంచి సహాయాన్ని అర్థించింది. ఆయన మౌనంగా వుండిపోయాడు. ఓనాడు ముకుందరావు నన్ను పిలిచి తన కోర్కెను నా ముందు బహి

గ్రత్న చేశాడు ... పణికిపోయాను ... అతన్నుంచి మాకు ఆర్థికంగా సహాయం అందాలంటే నేనతనికి కావాలట...నేను తిరస్కరిస్తే యీ పూళ్ళో మేం బ్రతకడమే కష్టమన్నాడు...యీవిషయం నేను అమ్మకు చెప్పలేదు. ఏంచేయాలో ఆలోచిస్తున్న సమయంలో గత ఏడాది నీవు యిక్కడకు వచ్చావు. నీవు నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటే ఎటువంటి సమస్య వుండదను కున్నాను. అందుకే అప్పుడు నిన్ను అలా అడిగాను. నీవు మరో ఏడాది ఆగమన్నావు. మరి యీలోగా మాయిల్లు గడిచేదెలా ?...ఎటూ గతిలేక ముకుంద రావుకోర్కెను కాదనలేకపోయాను..." ఆమె కళ్ళలో నీళ్ళు బొట్లుబొట్లుగా-

ఆమెమీద నా మనసు జాలి — సానుభూతి.

"ముకుందరావు యిప్పుడు మా కుటుంబానికి ఆర్థికంగా నిలబడ్డాడంటే.. అది తనమీదున్న ప్రేమే అనుకుంటోంది అమ్మ ... కానీ నా సంగతి ఆమెకు తెలీదు ... తెలిసిననాడు అమ్మ యిక దక్కదు..."

అలివేలు వెనుక యింత విషాదం దాగివుందా—వూహించలేకపోతున్నాను.

"నేను యిలా దిగజారిపోవడం ... యిలా చేయడం నా కోసంకాదు... నా సుఖంకోసం అంతకన్నా కాదు. మా అమ్మ కోసం...మా అమ్మ బ్రతుకుకోసం... నేనంటూ సుఖపడకపోయినా యీ చివరి రోజులలోనైనా అమ్మ సుఖపడుతుందని నేను యిలా ముకుందరావుకి లొంగిపోయాను..."

మతిపోయినవాడిలా ఆమె వేపు చూస్తుండిపోయాను.

ఒకనాడు అవేమాటలు శకుంతల మాష్టారు అన్నారు.

నాలో మెలిపెడ్తున్న బాధ. గుండె బరువుతో నడుస్తున్నాను...ఎటో ఏమిటో.. ఎక్కడికో...

ఈ కథ ఎలా ముగించాలో నాకు తెలీడంలేదు.

*

"గడియారం పదమూడు గంటలు కొడితే దానిని ఏంటైమంటారు?

"రిపేర్ కిచ్చే టైమ్ అంటారు!"

Edited & Published by V. Leelavathy Raghavaiah at 1-8-519/11 Chikkadapalli,' Hyd-20. & Printed by P. Ramakrishna at Raghava Printers 1-8-4/1/1, Chikkadapalli, Hyderabad-20.